

Tóth Krisztina

Légörvényben (egyszerűsített változat)

A kislány megint panaszkodni kezd. Vegyük le, vegyük le, ismételtgeti elnyújtott hangon. Gondolom, a pulóveréről van szó, és nem értem, miért dűnnyögi az anyja, hogy bírja ki még egy kicsit, jobb, ha fent van. Egyáltalán nincs hideg, szerintem felesleges ezen huzakodni. A mellettem ülő férfi fülel. Egyszer csak feláll, és odahajol hozzájuk. Azt hittem, mélyen alszik, de nem, meghallotta a gyerek nyávogását, és most valamit a fülébe sugdos. A gyerek kicsatolja magát, hátramennék a mosdóba.

Néhány perc múlva visszatérnek. Mielőtt a férfi beülne, én is kilépek... Hátrapillantok a kislányra, aki az anyja mellett ül, és már egy élénk, pink cicákkal díszített kendő van a fejére kötve. Nem értem, minek. Egyáltalán nincs hideg, de nem foglalkozom vele, egyensúlyozom a szűk folyosón a mosdó felé.

Amikor visszajövök, a férfi udvariasan beenged. Éppen időben értem vissza, mert légörvénybe kerültünk. A pilóta mindenkit arra kér, hogy térjen vissza a helyére. A légiutas-kísérő végigjárja a gépet és ellenőrzi, hogy mindenki be van csatolva.. A mellettem ülő férfit is megkéri, hogy tolja beljebb a táskáját az ülés alá. A férfi lehajol, és egy nejlonzacsót gyűrőget a táskájába... A zacskó kifordul. Egy nagy adag haj van benne. Lófarokba font paróka. Értetlenül bámulok a földre. A légiutas-kísérő is zavarba jön egy töredék pillanatra, de aztán továbbmegy. Másodpercekbe telik, amíg a látványt összerakom a mögöttem ülő kendős kislánnyal. Megértem, hogy ez itt lent az ő szőke parókája. Hogy az imént levette, és odaadta az apjának. Ezért mentek ki a mosdóba. A férfi nem néz rám, de a merev testtartásából érzem, hogy elkapta a tekintetemet. Úgy érzem, kellene valamit mondanom, hogy oldjam a zavarát. Természetes hangot ütök meg, mintha csak a sapkáról vagy a kapucniról beszélnék.

Túl meleg volt?

A férfi, úgy látszik, hálás a természetes hangért. Azonnal felém fordul.

Persze. Nehéz ám ezt állandóan hordani, mert tiszta műszál. Kaphattunk volna igazit is, alapítványit, de nem győztük kivárni.

Kiderül, hogy ők is továbbutaznak, nem Doha a végállomás. Őssejtkezelésre jelentkeztek, mert itthon már egyik kórház se vállalta a gyereket. Halkan, gyakorlottan beszél a leukémiáról, látszik, hogy sokszor, sok embernek elismételte már ezeket a mondatokat.

Kiérünk a légörvényből, és puha, féktelen felhőréteg felett haladunk. A férfi megkérdezi, hogy én hova utazom. Mondok valamit az állásinterjúról, aztán a nagyikámról. Szeretném, ha tudná, hogy nekem is van otthon egy betegem. Talán értek valamit abból, ami most történik vele. Ha nem is mindent.

A pilóta bemondja, hogy ismét légörvénybe kerültünk. Kipillantok az ablakon, valószínűtlen ragyogásban úszik az égbolt. Valahol távol ereszkedik alá a nap, narancssárga, idegen fénnnyel, kétségbeesett izzással. Tudom, hogy nem fogunk lezuhanni. Tudom, hogy semmi, valójában semmi lényeges nem történik. De ahogy a kinti, nem múló izzásra emelem vibráló szememem, hirtelen megértem, hogy valami éppen most, ebben az időpillanatban történik. Hogy itt, a hegyek fölötti levegőég örvényében kell átélnem a pillanatot, amikor elmegy. Hogy nem lehetnek vele, nem vagyok ott. Mert éppen most, ebben a percben távozik a világból. Nagyika arcát látom magam előtt. Teljes bizonyossággal tudom, hogy mire hazaérek, ő már nem lesz a világon.

A férfi hosszan néz rám, hunyorogva figyel a kinti, narancssárga és kékes izzást, és megkérdezi, félek-e. Nem, nem félek, felelem, és hálásan rámosolygok.

Kiérünk a légörvényből, még bő két óra hátra van az útból... Mögöttem elaludt az asszony és a kopasz kislány, akinek félrecsúszott, cicás kendője alól most kilátszik óriási, fehér, domború homloka. Aludhatnék én is, de csak ülök nyitott, száraz szemmel és hallgatom az egyenletes zúgást.